

Uneksija

Nuray Ahsen Böre

Uneksija

Nuray Ahsen Böre

Oikolukija: Tea Holm

Kuva: *Ay*

Kuvan asettaja: J

Omistettu
Dysfasia-ajattelijoille

Luku 1

Kädelläni läimäytin herätyskelloani. Uusi aamu ja päivä, jotka tuovat uudet kujeet. Hikinen yöpaita kertoi minulle, että olin nähnyt painajaisista uudelleen. Lähiaikoina olen nähnyt painajaisia sukulaisista, ystäväistäni ja varsinkin omasta rakkaussuhteestani. Edellinen uni oli samanlainen kuin se, minkä äsken näin. En ymmärrä, miksi kuolevaiset näkevät unta, mutta taruolennot eivät näe unia, niin kuin haltiat. Unessa saa olla vapaa reaali maailmasta, mikä on lopulta ihmisen kehittämä maailma. Sängystä nouseminen oli hidasta, koska aloin miettiä untani. Se oli niin todellinen, että en voinut aluksi uskoa, että se oli vain unta. Juuri sellaisen unen olin halunnut, mutta se jäi silti vaivaamaan minua, että voisiko niin oikeasti tapahtua. Unen toteutuminen oli ihanaa ja merkillistä.

Kiireesti puin päälleni ja söin jotakin. En jäänyt makaamaan sängylleni kovin pitkäksi aikaa ja miettimään unta, minkä yleensä teen. Syksyn tuuli tarttui paksuihin hiuksiini, jotka näyttivät mustilta, vaikka ne olivat punaruskeat. Kiiruhdin autolleni, joka oli äitini vanha auto. Olimme samaa vuosimallia 1989, mutta olin nuorempi kuukaudet

huomioon otettuina. En ole ikinä viitsinyt tarkistaa papereista oikeaa aikaa. Kiltisti ja ystävällisesti autoni suostui taas käynnistymään. Valot päälle, ja menoksi.

Sivupeilistä katsoin taakseni. Täysikuu oli vielä taivaalla, ja silloin tajusin, miksi naapurin koira haukkui. Peilistä vilkaisin kahden puun väliin, mistä johtaa polku rantasaunalle. Minulla oli tapana katsoa ennen lähtöä sitä kohtaa oman pelkoni pakottamana. Kahden puun välissä oli tavallisesti vain pimeyttä, mutta nyt näin kaksi keltaista silmää.

Samassa painoin kaasun pohjaan ja ajoin vauhdilla pikkutietä isommalle tielle. Metsän ja pellon pikkutie yhtyi valtatielle, minkä ympäristössä oli useita asuintaloja. Vasta siinä vaiheessa saatoin hiljentää autoni vauhtia. Osa naapurustosta oli jo lähtenyt töihin. Mieleni oli jännittynyt ajaessani, mutta pystyin silti keskittymään ajamiseen.

”Minun on pakko kertoa tästä ystäväni Ellalle”, ajattelin. Lapsuudenystäväni ja minä olemme aina uskoneet taruolentoihin. Olen myös aina pelännyt metsää. Öisin se on houkutteleva mutta pelottava. Aamuisin uskallan siellä käydä ja kokeilla onneani. Joka kerta siellä on uutta nähtävää – metsänpeitossa. Pienenä kävelin metsän reunaa

mutta tietä pitkin mökillemme täydenkuun aikana uskoen, että metsässä oli ihmissusia, joiden hyökkäyksiltä haltijat suojelivat minua. Siksi sain kävellä mökille turvallisesti.

Jos puhuisin jollekin siitä, he pitäisivät minua hulluna. Onneksi ystäväni pitää minua normaalina, vaikka uskon sellaisiin outoihin taruihin. Pelkkä realistinen maailma tekisi minut hulluksi, koska minulla on aina ollut vilkas mielikuvitus. Unessani olen nähnyt kirjojen puhuvan kirjailijastansa ja lukijoistaan. Miten kirjat halusivatkaan miellyttää ihmisten ajatuksia! Onneksi maailmassa on kirjailijoita ja kirjoja sekä historiaa. Monet kirjailijat vievät lukijansa tarinoineen pois tosimaailmasta. Kansanuskon taruolennot elävät kuitenkin joidenkin ihmisten mielissä ja esiintyvät kirjailijoiden tarinoissa. Mietin, pitäisikö oikeasti kiittää historian sijasta kaikenlaisia myyttejä tai legendoja.

Pääni oli pyörällä unestani. Yrittikö uni varoittaa minua jostakin? Miettimiseen jäi kuitenkin liian vähän aikaa, koska saavuin työpaikan parkkipaikalle. Huomasin, että olin edelleen pienessä paniikissa näkemistäni keltaisista silmistä. Siinä kiireessä ja omissa ajatuksissa ollessani olin unohtanut suihkussa käymisen ja

sain nyt olla hikisenä muiden seurassa.
Astellessani ovelle katsoin huolestuneena autoani,
joka näytti olevan huolestunut minusta.
Eräs työkaveri oli jo saapunut työpaikalle ja
katseli minua vakavan näköisenä. Sanoin hänelle
ystävällisesti, että minulla on kaikki hyvin, vaikka
minusta näki, ettei minulla tainnut olla kaikki
hyvin. Kirjastonhoitajana oli mukava
työskennellä, mutta olisin halunnut työskennellä
mieluummin Helsingin Oodissa kuin Tampereen
Metsossa. Mutta myös Metso kelpasi minulle
hyvin, koska sielläkin oli hyvä valikoima.
Aamusta meitä oli paikalla neljä työntekijää. Oli
sopivan rauhallista työskennellä ja samalla miettiä
sitä, mitä uneni oikein tarkoitti tai yritti kertoa
minulle. Tein työni vähän muista sivussa, koska
aioin alkaa lukea yhtä tiettyä kirjaa. Halusin saada
ajatukseni muualle, vaikka halusin tietää tai
oikeastaan uneksia näkemistäni kylmistä ja
pelottavista silmistä. Minun harmiksi eilen joku
oli lainannut kirjan, jonka lukemista olisin
jatkanut. Jostain syystä en ollut viitsinyt lainata
itselleni sitä kirjaa. Yleensä luin monia kirjoja
samaan aikaan. Enimmäkseen kaunokirjallisuutta
ja nuorten fantasiaa. Aamupäivästä tai iltapäivästä
ehdin itsekin lukea kirjoja, kun ihmisiä oli

vähemmän. En halunnut saada varoitusta uudesta työpaikastani, joten luin sivummalla. Työkaverit olivat oppineet sen, että viihdyin yksin omissa oloissani. Se ihmetytti hieman minua itseänikin, koska olen hyvin sosiaalinen ihminen.

Työkaverit olivat huomanneet myös sen minussa, koska minulla oli asiaa, saatoin puhua todella paljon. Pian huomasin, että yksi vakioasiakas jätti tulematta.

Sinä päivänä tavallisesti ikäiseni nuorimies tuli hakemaan uusia luettavia kirjoja, jolloin autoin häntä valitsemaan kirjan, josta hän pitäisi. Se ihmetytti ja nauratti työkavereitani, sillä hän pyysi apua vain minulta lainakirjojen valinnassa.

Huomasin, että pidimme samanlaisista kirjoista, jotka olivat jännittäviä. Mielikuvitukseni oli vilkas. En ollut ainoa, jota ihmetytti se, ettei nuorukaista kuulunut. Vaikka en tiennyt hänestä paljon mitään, niin olin silti huolestunut.

Samantyyppiset kirjat yhdistivät meitä. Samassa ajattelin, että ehkä hänelle oli tapahtunut jotain ihanaa. Viedessäni palautettuja kirjoja paikoilleen huomasin ovesta tulleen rääsyisen miehen, joka olisi voinut olla keski-ikäinen, mutta toisaalta ja tarkemmin katsottuna hän näytti aika nuorelta mieheltä. Jokin sai minut jäämään paikoilleen

tuijottamaan tuota nuorta miestä. Työkaverini Tuula, joka oli vieressäni, huomasi minun jähmettyneen paikoilleen. Hän nykäisi minua hihasta, mihin en reagoinut. Hetken katsottuani miestä tajusin katsovani häntä kuin tuttavaani. Mustahiuksisen miehen silmät olivat niin tutun näköiset. Väriltään silmät eivät olleet keltaiset, mutta muuten ne olivat samanlaiset kuin näkemäni keltaiset silmät. Äkkiä tajusin, että minun täytyisi sanoa jotain Tuulalle.

”Tuli pieni pelko siitä, suljinko lähtiessä kotioven”, sanoin. ”Vien nämä paikoilleen ja menen syömään lounaan”, jatkoin. Tuula nyökkäsi minulle. Pikaisesti otin palautetut kirjat vaunuun, jolla palautin ne oikeille paikoille.

Ensimmäisen kuukauden olin kujalla kirjastonhoidosta. Sen jälkeen löysin melko nopeasti kirjojen oikeat paikat, mistä ihmiset löysivät ne helposti.

Kirjojen lajitteluni pysähtyi, kun huomasin jonkun töllöttävän minua. Säikähdin, mutta pian kasvojeni ilme muuttui utelevaksi. ”Miten minä voin auttaa sinua? Mitä kirjaa etsitte?”, kysyin ystävällisellä äänellä. Ruskeat silmät katsoivat minua mustien hiuksien alta, mutta mies ei tehnyt elettäkään. Hän ei vastannut minulle mitään niin kuin ihmiset

yleensä vastaavat, mikä huolestutti minua. Käännyin takaisin laittamaan kirjoja hyllyille. Sivusilmällä huomasin, kuinka Tuuli katseli uteliaana minun tekemisiäni. Siirtyessäni toiseen hyllyriviin nuorimies seurasi minua hiljaisilla askelillaan. En nähnyt taakseni mutta tunsin hänen läheisyytensä: mies töllötti minua. Sivusilmällä näin, että hän töllötti minua hyvin intensiivisesti aivan kuin olisin silmänruokaa. Kohta miehen tuijotus alkoi hermostuttaa minua. Päätin kysäistä, miksi hän töllötti minua kuin päivällistä. Käännyin häntä kohti ja avasin suuni: ”Jos saanen udella, miksi teidän täytyy töllätä minua kuin olisin päivällinen? Mikä teitä oikein vaivaa?” Heti sen sanottuani jäin kelaamaan, että mitä tulikaan sanottua. Jos pomoni kuulisi, miten olin puhutellut asiakasta, saisin varmasti potkut. Se hirvitti minua, sillä sen jälkeen olisin vanhempieni armoilla. Olin saanut tämän työpaikan ystäväni avustuksella. Silmänräpäyksessä mies oli hävinnyt näkyvästä. Minusta alkoi tuntua, että olin nähnyt harhoja, mutta Tuula oli selvästi myös huomannut hänet, ja varmasti muutkin työkaverit. Pikaisesti pujotin kirjat takaisin hyllyyn. Lounasaika venyi. Puolen päivän aikoihin vuoroni päättyi. Kiireisen näköisenä juoksin autolleni. Autosta soitin heti

ystävälleni. Minun onnekseni hän ehti kuunnella minua, vaikka hän harrasti paljon urheilulajeja. Hän ei voinut uskoa sitä, mitä kerroin hänelle. Ella vastasi. ”Sinussa on sutta varmasti, kun itkusi on enemmän surullista ulvomista kuin itkua. Tänään en voi auttaa metsän tutkimisessa, mikä on harmi. Mutta viikonloppuna ehdin auttaa.” Vastasin: ”Voi olla, mutta ei se sitä tarkoita, että minun sukunimeni kertoisi, että minussa olisi sutta. Viikonloppuna katsotaan yhdessä metsä uudelleen läpi.” Sanoimme hyvästit toisillemme. Käynnistin vanhan autoni. Ennen kuin palasin mökille kipaisin kaupan kautta. Jännitin sitä, mitä alkaisin kuvitella. Jos en rojhennut astella metsikköön, jossa sijaitsi ulkovessamme, niin mitä kävisi. Mökissä ei ollut sisä vessaa, vain ulkovessa siinä pienessä metsikössä. Laitoin itselleni syötävää ja asetuin tietokoneelle. Se sai minut hetkeksi unohtamaan aamupäivän pelot. Roolipelaaminen toi jännitystä ja seikkailua tähän päivään mutta eri tavalla. Olen yrittänyt vähentää roolipelaamista, koska sen takia piirtäminen ja maalaaminen ovat jääneet vähemmälle.

Ulkoa ei kuulunut tai metsässä ei näkynyt mitään erikoista. Päätin mennä ajoissa nukkumaan, koska seuraavana päivänä olisi taas aamuvuoro.

Väsyneenä pesin hampaani ja vaihdoin yöpuvun. Sen jälkeen sukelsin mukavan tunteisen untuvan täkin alle miettiäni päivän tapahtumista ja nukahdin.

Luku 2

Aamulla taas mietin keltaisia silmiä ja sitä miestä. En oikein päässyt perille siitä, mitä ympärilläni tapahtui ja voisiko kyseessä olla jonkinlainen narutus. Mietin, oliko tästä päivästä tulossa samanlainen kuin eilisestä. Olin varma siitä, ettei Tuulakaan ollut huomannut sen miehen nopeaa lähtöä.

Sain lisää miettimistä, koska en nähnyt niitä silmiä puiden välissä enkä sitä miestä. Mutta juuri kun olin lähdössä, eräs toinen nuorimies saapui kirjastolle. Hän oli nörtin näköinen lukija, joka kysyi minulta aina hyviä kirjavinkkejä. Taustalta Tuula vinkkasi minulle, että minun pitäisi kysyä nuorukaista ulos. Mies ei näyttänyt siltä, että se kysyisi minua ulos syömään. Eilen hän ei ollut tullut. Joka kerta kun nuorukainen oli seurassani, näin samat katseet työkavereiltani.

Puhuin sille jokseenkin tutulle miehelle ystävällisesti. Olin tottunut toistamaan ne samat sanat monta kertaa päivässä työpäivän aikana, kuten ”kuinka voin auttaa”. Tällä kertaa vastaukseksi sain vain mongerrusta, jota tuli nuorukaisen suusta. Yritin napata sanoista kiinni, jotta saisin kootuksi niistä lauseen. Tuntui siltä,

kuin kaikki työkaverini seurasivat, miten vastaisin nuorelle miehelle. Nuorimies kysyi minua ulos, mikä oli ollut minusta epätodennäköistä. Tuula oli kuitenkin uskonut niin ja voitti nyt vedon. Tuula oli halunnut lyödä vetoa siitä, että mies oleili kirjastossa kysyäkseen minua ulos.

Mietin, mitä vastaisin hänelle siinä hetkessä. Täksi viikonlopuksi olin kuitenkin jo luvannut muuta.

En tiennyt, menenkö sinne metsään lauantaina vai sunnuntaina tai tulisivatko vanhempani mökille.

Mitä enemmän aloin miettiä asiaa, sitä monimutkaisemmaksi se tuli. Aloin panikoida mielessäni. Mutta ennen kuin vastasin, rauhoittelin itseäni. Olin pahoillani siitä, miten hän reagoisi, kun sanoin: ”Ystävänä voin lähteä, mutta tämä viikonloppu ei oikein mitenkään sovi minulle.

Olen jo ehtinyt sopia muuta.”

Hätäntyneenä katsoin nuorta miestä ja odotin, miten hän reagoisi sanoihini. Olin varma, että olin murtanut hänen sydämensä. Yllätyin, että hän suhtautui sanomaani niin hyvin. Se helpotti oloani.

Mies kertoi, että hän oli itsekin ajatellut ystävyyttä, koska hän halusi jutella kirjoista. Hän antoi minulle paperin, jossa luki hänen nimensä ja puhelinnumerosa. Puhelimitse voisimme sopia tapaamisesta.

Hän ei osannut sanoa, milloin tulisi kirjastolle. Minulle sopi mainiosti, että sopisimme tapaamisen puhelimitse. Lopuksi halusimme, mikä nauratti minua, mutta annoin nauruni näkyä hymynä. Tuula alkoi heti hänen lähdettyään kysellä minulta, mitä olimme puhelleet. Oliko se kutsu ollut treffeille? Miksi he olivat halanneet? Pikaisesti selitin hänelle, että mies vain halusi tutustua minuun ystävänä ja puhua kirjoista. Odotin innolla tapaamista mutta halusin myös siirtyä tulevaan viikonloppuun ajatuksissani. Pysyttelin loppupäivän erossa Tuulasta, koska muuten hän esittäisi uteliaita kysymyksiään. Minun onnekseni päivät kuluivat nopeasti. Siivosin ja kävin kaupassa. Pian olikin jo perjantai-ilta, mikä miellytti minua. Heti aamusta sovimme ystäväni kanssa, että menemme lauantaina tutkimaan metsää. Ajattelin, että huomenna saisin rentoutua, kun asiat vihdoinkin selviävät, tai sitten hermostua, jos asiat eivät sittenkään selviäisi. Lauantaina uskoin, että tänään saisin tietää jotakin niistä piinaavista silmistä. Nukuin pitkään kuten aina silloin, kun on vapaapäivä. Puolilta päiviltä söin pikaisesti aamupalan. Pian Ella tuli hakemaan minut metsäreissuun. Vanhemmat olivat tulleet

sisustamaan uutta taloaan. Kävin ilmoittamassa heille lähdestäni.

Menimme tietä pitkin alkumatkan, kunnes astuimme koskemattoman metsän siimekseen.

Mitä syvemmälle menimme, sitä koskemattomampi metsä oli ihmisistä. Yritin havaita jälkiä jostakin yliluonnollisesta, mikäli se oli sopiva ilmaus. En nähnyt mitään erikoista metsässä, mikä hermostutti minua.

Ellakin katseli ympärilleen. Hän sanoi innostuneena ja uteliaana: ”Katso, Mine! Tässä puussa on ihmeellisiä jälkiä. Muutenkin se näyttää ja tuntuu oudolta.”

Käännyin katsomaan taakseni, kun Ella huudahti. Pikaisesti astelin hänen vierellensä. Jäljet olivat valtavat ja myös lumoavat jollakin tavoin.

Silmistäni näkyi kiinnostukseni jälkiin ja mielessäni oli paljon ajatuksia. Tiesin, ettemme saisi vastausta helposti. Käännyin katsomaan ympärilleni. Ella katsoi minua kysyvästi. Osoitin sormellani jälkeä, jonka huomasin pari metriä puusta. Ella huomautti: ”Toi ei ole suden jälki, ei edes koiran.” Nyökyttelin päätäni ja sanoin varmallalla äänellä: ”Se on ehdottomasti ihmissuden jälki.”

Nuori kirjastonhoitaja Mine on ollut lapsesta asti haaveilija ja romantikko. Tietämättään hän polveutuu kaukaisesta valkoisesta susivartijasta, jonka tehtävänä on suojella vihollisilta Manzaran aluetta, joka sijaitsee toisessa ulottuvuudessa.

Eräänä päivänä Minen elämä muuttuu, kun hän näkee autonsa takapeilistä keltaiset, vangitsevat silmät.

Samana päivänä hän huomaa erään miehen seuraavan itseään. Tuntematon mies vie hänet seikkailuun, mistä hän ei olisi osannut edes uneksia.

Kohdattuaan Turkan, hän haluaa alkaa selvittää, kuka on tuo erikoinen mies.

Ystävänsä Ellan kanssa Mine lähtee etsimään Turkkaa, joka vei heidät toiseen ulottuvuuteen Manzaraan, jota asuttavat erilaiset ihmis- ja haltiasudet.

Onko Mine loppujen lopuksi uneksija? Entä onko seikkailu toisessa ulottuvuudessa ja maailmassa vain vilkasta mielikuvitusta?

Tarinankertoja on Suomen tataari Nuray Ahsen Böre, joka kirjoittaa fantasiaa sekä realismia, jossa on ripaus totuutta.

